

vis Rædsel, en vis Uvillie for at komme i Forhandling med dette Thing. Denne Uvillie lægges for Dagen paa en dobbelt Maade. Undertiden vedtager det vel et Lovforslag, lader det gaa helt igjennem alle Behandlingerne, men udtaler tillige udtrykkelig, at det lider af saare store Strøbeligheder; saaledes gif det jo Finantslovsforslaget. Undertiden forkaster man det derimod, idet man erklærer, at Forslaget ikke kan tjene som Grundlag for nogen Forhandling. Hvilken af disse Fremgangsmaader man end vil vælge, vil det vise sig, at de begge ere en Grav for de tvende Rammes Samvirken. — Man opstiller den Grundfætning — den er ogsaa blevet opstillet her i Thinget — at et Forslag ikke kan tjene som Grundlag for en Forhandling. Det er en af de mest farlige Grundfætninger, hvor der skal være nogen Samvirken mellem forskjellige Kræfter, thi dermed affjærer man Forhandlingerne, derved forhindrer man den gjensidige Møden og Overenskomst, hvorpaa saa overordentlig meget af Rigsdagens Samvirken beror. Pudsigt er det løvrigt at lægge Mærke til, at undertiden ser man denne Grundfætning fremfat med stor Sikkerhed, og saa slaar dog den, der har fremfat den, sig selv i samme Nu paa Munden, idet han erklærer: Ja, hvis det og det Underændringsforslag bliver vedtaget, saa kunne vi forhandle, eller hvis det og det Forslag blev vedtaget, kunne vi forhandle; derved siger man jo, at Forslaget er af den Bessaffenhed, at det ved Ændringer kan blive brugeligt eller antageligt. Der er jo en fuldstændig, en absolut Modsigelse i, at man siger, at Noget ikke kan tjene som Grundlag for Forhandling, og saa samtidig siger: Jo, naar der foretages den eller den Ændring deri, kan det blive brugeligt. Jeg tror ikke, at man behøver at have en lang Erfaring i det parlamentariske Liv for at vide, at et Forslag kan tjene som Grundlag for de mest forskjellige Ting. Hvor ofte har man ikke set et Forslag om Mistillidsvotum tjene til Grundlag for et Forslag om Tillidsvotum og omvendt? Hvor store Ting kan der ikke udrettes ved at indskyde det lille Ord „ikke“? Derved kan et Forslag komme til at gaa i rent modsat Retning. Navnlige ved et Forslag som det her foreliggende vilde det jo være overordentlig let gennem Ændringer at komme til Forstaaelse. Da det jo her dreier sig om noget Mere eller Mindre, noget Høiere eller Lavere, vil det jo paa ingen Maade være vanskeligt at komme til Forstaaelse, naar man vilde. Jeg kan heller ikke indrømme, at det skulde være urigtigt, at man har sat den spanske Handelstraktat i Forbindelse med Reformer i Toldloven. Den

indeholder jo dog selv virkelig Bestemmelser om Toldsatser, og Toldloven er jo ikke noget saadant Vilkaarligt. Der er jo et System, som gaar igjennem det Hele — ja, det kan ikke hjælpe, at den høitærede Conseilspræsident ryfter paa Hovedet, der gaar virkelig et System igjennem hele Toldloven — og naar man forandrer enkelte Dele deraf, saa følger deraf ganske naturligt, at der er andre Ting, som man ogsaa kunde ønske at forandre samtids. For mit eget Vedkommende skulde jeg ikke have Noget imod at tage Traktaten, som den foreligger, men jeg er forvisset om, og jeg har forvisset mig derom, at det er umuligt at formaa dette Things Flertal til at vedtage den spanske Toldtraktat, uden at nogen yderligere Bestemmelse føies til, og jeg vil virkelig anse det for at være til Skade, om Traktaten ikke kommer istand, da jeg efter de mange Vidnesbyrd, der ere komne fra Handelsstanden, maa antage, at den har Interesse for vor Handel og Industri, og det ligger jo klart for, at flere Landsdele vilde komme til at lide under, at den ikke blev vedtaget. Jeg har derfor anset det for min Pligt at gjøre dette sidste Forsøg for om muligt at tilveiebringe en Overenskomst. Forslaget gaar ud paa, at Krigsskatten paa Told, Brænderi o. s. v. skal hæves den 1ste April 1885. Efter min Opfattelse kan Thinget stille denne Fordring i Henhold til Tro og Love, ligesom Regjeringen og det andet Thing kunne stille den samme Fordring i Henhold til Tro og Love. Krigsskatten er nemlig blevet vedtaget paa Tro og Love, saa at den skulde hæves efter at have fyldbestgjort sit Niemed, naar kun en af den lovgivende Magts Faktorer stillede Forlangende derom. At Krigsskatten ikke var en Forhøielse af den bestaaende Told, men kun aldeles midlertidig, fremgaar for det Første af dens Navn: Krigsskat; dernæst fremgaar det tillige af, at den ikke er bleven sammenblandet med den øvrige Told. Hvorfor i Alverden skulde man holde den særskilt og opføre hver Gang i Regnskaberne: saa og saa Meget af Tolden og af Brændevinsafgiften har Krigsskatten indbragt, uden fordi man anerkjendte, at det var en midlertidig Skat, der ikke maatte sammenblandes med den bestaaende Told? Jeg tør vel ogsaa paaberaabe mig min bestedne Person; saaledes stod Sagen for mig; der selv i sin Tid fremlagde Forslaget om denne Lov, og under Forhandlingerne fremkom der jo Udtalelser om, at det var en aldeles midlertidig Lov, og derimod fremkom ingensomhelst Modsigelse. Jeg anser det altsaa for at være overensstemmende med Tro og Love, at naar en af den lovgivende